

nie uwagi do tego artykułu, bądź z mocy artykułu 2 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r. (Dz. P. P. P. № 14, poz. 176).

Dopuszczalne jest powołanie jednego rzeczoznawcy przez kilka sąsiednich miast.

§ 8. W odmownej decyzji magistratu, która winna być doręczona osobie interesowanej, należy podać:

- a) powody, dla których odmawia się zatwierdzenia projektu, względnie pozwolenia, z powołaniem się na odnośne przepisy prawne, oraz
- b) pouczenie o terminie i trybie odwołania się od orzeczenia.

§ 9. W wypadkach zatwierdzenia projektu, względnie zapadnięcia decyzji zezwalającej na budowę lub przebudowę — magistrat o treści zatwierdzającej decyzji powiadamia osobę interesowaną.

Egzemplarz projektu zatwierdzonego przez magistrat, względnie zatwierdzonego i nadesłanego do magistratu przez państwową władzę administracyjną, magistrat wydaje osobie interesowanej z adnotacją na projekcie o jego zatwierdzeniu.

Do budowy według zatwierdzonego projektu interesowany może przystąpić po złożeniu w magistracie na piśmie przez osobę, upoważnioną w myśl obowiązujących przepisów, do prowadzenia robót budowlanych, deklaracji, stwierdzającej, że osoba ta podjęła się prowadzenia robót przy projektowanej budowie, względnie przebudowie.

Jeden egzemplarz zatwierdzonego projektu łączy się do akt magistratu.

§ 10. Od orzeczeń, wydanych przez magistraty miast — przysługuje interesowanym prawo odwołania się:

- a) do starosty — od orzeczeń magistratów w miastach niewydzielonych z powiatów;
- b) do wojewody, względnie Delegata Rządu w Wilnie — od orzeczeń gmin miejskich w miastach wydzielonych z powiatu;
- c) do Ministra Robót Publicznych — od orzeczeń magistratu miasta stoł. Warszawy.

Odwołanie się winno być wniesione na piśmie za pośrednictwem magistratu.

O spóźnionym terminie wniesienia odwołania się orzeka instancja odwoławcza.

Do odwołania można dołączyć prośbę o przywrócenie terminu, jeżeli interesowany udowodni, że opóźnienie nastąpiło bez jego winy, z powodu nieprzewidywanych przeszkód, oraz o ile odwołanie wniesiono niezwłocznie po ustaniu przeszkody. Prośbę o przywrócenie terminu rozstrzyga instancja odwoławcza.

Kierownik Ministerstwa Robót Publicznych:

Jakimowicz

Minister Spraw Wewnętrznych: *Z. Hübner*

830.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości

z dnia 30 września 1924 r.

o oznaczeniu dnia przywrócenia normalnych warunków, jako początku terminu przewidzianego w art. 12 ustawy z dnia 26 lipca 1919 r. o utraconych tytułach na okaziciela (Dz. U. R. P. № 67, poz. 406).

Na podstawie art. 12 ustawy z dnia 26 lipca 1919 r. o utraconych tytułach na okaziciela (Dz. U. R. P. № 67, poz. 406) zarządza się co następuje:

§ 1. Jako dzień przywrócenia normalnych warunków w rozumieniu art. 12 ustawy z dnia 26 lipca 1919 r. o utraconych tytułach na okaziciela oznacza się dzień 1 listopada 1924 r. Od dnia tego poczyna biec termin sześciu miesięcy przewidziany w powyższym artykule.

§ 2. Oznaczenie dnia zawarte w § 1 będzie podane do wiadomości publicznej także w Dzienniku Urzędowym „Monitor Polski” przez jednorazowe ogłoszenie w nim niniejszego rozporządzenia.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości *Wł. Wyganowski*

831.

Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 1 października 1924 r.

w porozumieniu z Ministrem Skarbu, Ministrem Przemysłu i Handlu, Ministrem Spraw Wojskowych, Ministrem Kolei i Ministrem Robót Publicznych o postępowaniu przy ustalaniu przynależności do zakresu osób, podlegających obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia.

Na podstawie punktu b. art. 30 ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia (Dz. U. R. P. № 67, poz. 650) zarządza się co następuje:

§ 1. Za robotników, podlegających obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia należy uważać wszystkich pracowników, zatrudnionych w przedsiębiorstwach i zakładach pracy, wymienionych w art. 1 ustawy o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia z wyjątkiem pracowników umysłowych, a mianowicie:

1) pełniących czynności administracyjne i nadzorcze, a nie wykonywających pracy fizycznej, jako to: zarządców, intendentów, pracowników ruchu, jak inżynierowie, technicy, majstrowie, kierownicy magazynów, sztygarzy, ekspedytorzy;

2) pełniących czynności biurowe i zatrudnionych pracami kancelaryjnymi, rachunkowymi, piśmiennymi, rysunkowymi lub kalkulacyjnymi;

3) pełniących czynności kupieckie, jako to: sprzedawców i ekspedjentów sklepowych, restauracyjnych

i księgarskich, drogistów, farmaceutów, kasjerów, magazynierów, dysponentów, sprzedawców podróżujących, akwizytorów;

4) artystów, jak: muzycy, aktorzy, malarze, rzeźbiarze i t. p.;

5) zatrudnionych jako personel lekarski oraz wykwalifikowany pomocniczy personel lekarski.

Majstrowie, wykonywający choćby częściowo pracę fizyczną i pobierający wynagrodzenie za pracę w okresach, krótszych niż jeden miesiąc, podlegają obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia.

§ 2. Zażalenia na zakłady pracy co do zaliczenia do liczby robotników, podlegających zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia lub wyłączenia z tej liczby osób, składają osoby zainteresowane w każdym czasie do właściwego Zarządu obwodowego Funduszu Bezrobocia lub instytucji, zastępczo pełniącej jego czynności.

§ 3. Na decyzje zarządu obwodowego, względnie instytucji zastępczo pełniącej jego czynności, o objęciu obowiązkiem zabezpieczenia na wypadek bezrobocia lub wyłączeniu z pod tego obowiązku zakładów pracy lub poszczególnych robotników, zainteresowani (zakłady pracy, robotnicy) wnoszą zażalenia do Zarządu Głównego Funduszu Bezrobocia.

§ 4. Zarządom obwodowym oraz instytucjom zastępczo pełniącym ich czynności przysługuje prawo przeprowadzania kontroli list i dokumentów płatniczych w przedsiębiorstwach i zakładach pracy, wymienionych w art. 1 ustawy o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *L. Darowski*

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Józef Kiedroń*

Minister Spraw Wojskowych: *Sikorski*

Minister Kolei: *Tysza*

Kierownik Ministerstwa Robót Publicznych: *Rybczyński*

832.

Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych

z dnia 6 października 1924 r.

o zmianie i uzupełnieniu rozporządzenia z dnia 11 września 1924 r. w sprawie ustanowienia cel wywozowych na niektóre towary (Dz. U. R. P. № 83, poz. 796).

Na zasadzie art. 7 ustęp a) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków

celnych (Dz. U. R. P. № 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Cło wywozowe, ustanowione w § 1 rozporządzenia z dnia 11 września 1924 r. (Dz. U. R. P. № 83, poz. 796) na niżej wymienione towary, podwyższa się, jak następuje:

Poz. taryfy celnej	NAZWA TOWARU	Cło od 100 kg.	
		zł.	gr.
218	Żyto	15	—
219	Mąka żytnia	15	—
221	Otręby wszelkie	10	—
223	Makuchy	5	—

§ 2. Uzupełniając taryfę celną, ustanawia się cła wywozowe na wymienione poniżej towary, jak następuje:

Poz. taryfy celnej	NAZWA TOWARU	Cło od 100 kg.	
		zł.	gr.
246	Pszenica	15	—
247	Jęczmień	10	—
248	Owies	10	—
249	Mąka pszenna	15	—
250	Mąki inne oprócz wyżej wymienionych oraz oprócz mąki ziemniaczanej . .	15	—

§ 3. Towary, wymienione w § 2, nadane do przewozu koleją lub drogą wodną najpóźniej w przeddzień wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, będą w ciągu dni 14 od tegoż dnia wolne przy wywozie od opłaty cła wywozowego.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje na całym obszarze celnym.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Józef Kiedroń*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych: *Janicki*